

הרוצה שיתעשר, ידבק בזרעו של אהרן, וישא כהנת.

ואם הוא תלמיד חכם — כל שכן, שתורה שלו וכהונה שלה מעשרתן [מעשירה אותם].

ומשנינן: לא קשיא.

הא דקאמר שהוא מתעשר, איירי בתלמיד חכם שנשא כהנת.

והא דתניא "מביאתו לידי עניות", איירי בעם הארץ שנשא כהנת, שגנאי הוא לאהרון בכך, ומשום כן הוא נענש.⁽²⁾

רבי יהושע נסיב [נשא] כהנתא, וחלש [חלה].

אמר: לא ניהא ליה לאהרן דאני אדבק בזרעיה. ולא ניהא ליה דהוה ליה חתנא כי אנא [חתן כמוני].

רבי אידי בר אבין נסיב כהנתא. נפקו מוניה תרי בני סמוכי [מוסמכים להוראה]. והם: רב ששת בריה דרב אידי, ורב יהושע בריה דרב אידי.

אמר רב פפא: אי לא נסיבנא כהנתא — לא איעתרי [לא הייתי מתעשר]. שהרי תלמיד חכם שדבק בזרעו של אהרן מתעשר, כאמור לעיל.

אמר רב כהנא: משום שנשאתי כהנת, גליתי מבבל לארץ ישראל. דאי לא נסיבתא כהנתא, לא גלאי.

סעודת אירוסין, ובין סעודת סבלונות — סעודות מצוה הן!

תניא: רבי שמעון אומר: כל סעודה שאינה סעודה של מצוה, אין תלמיד חכם רשאי להנות ממנה.

והוינן בה: כגון מאי היא סעודה שאינה של מצוה?

אמר רבי יוחנן: כגון סעודת אירוסין של בת כהן לישראל, שאין בה מצוה. לפי שהיא צריכה לינשא לכהן, ולא לפגום את ייחוסה.

וכן סעודת אירוסין של בת תלמיד חכם לעם הארץ, שאין בה מצוה, לפי שאין לו להשיא את בתו לעם הארץ.

דאמר רבי יוחנן: בת כהן שנישאת לישראל, אין זיווגן עולה יפה.

והוינן בה: מאי היא? כלומר, מה יהיה סופם שלא יעלה זיווגם יפה?

אמר רב חפרא: או שהוא מת קודם זמנו והיא נעשית אלמנה. או שנעשית גרושה. או שלא יהיה לא זרע. כדכתיב "ובת כהן כי תהיה לאיש זר". וסמך ליה "ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה, וזרע אין לה".

במתניתא תנא: בת כהן שנישאת לישראל — או שהיא תמות קודם זמנה והוא קובר, או שהוא ימות והיא קוברתו, או שהיא מביאתו לידי עניות.

ומקשינן: איני, והא אמר רבי יוחנן איפכא:

הארץ, וכן שכן בתלמיד חכם. ומשנינן, דדוקא בתלמיד חכם הוא. מהרש"א.

2. ואף המקשן ידע דאיירי רבי יוחנן בתלמיד חכם. דהא קאמר "כל שכן שתורה וכהונה מעשרתן". אלא סליק אדעתיה, דהוא הדין בעם